

постъпилъ моя синъ, — мислѣхъ си азъ — и съ скръбъ и укоръ гледахъ на тѣзи младежи, които седѣха и весело бѣбрѣха.

— Седнете, госпожо, азъ ще постоя. Сега вѣкътъ е такъвъ: старитѣ трѣбва да стоятъ предъ младитѣ, — каза побѣлѣлиятъ старецъ и отстъпи мѣстото си на стоящата баба...

Единиятъ ученикъ се засрами и стана. — „Моля, заповѣдайте на моето мѣсто“, — каза той на другата стара жена, и излѣзе на площадката.

Кондукторътъ силно издрѣнка. Трамваятъ намали бързината си и спрѣ. Кондукторътъ скочи и помогна нѣкому да слѣзе. Азъ бѣхъ зачуденъ. Слабичкото момиче съ бѣлоруситѣ коси, което повърна паритѣ на кондуктора и отстъпи мѣстото си на мене, скочи отъ трамвая и тръгна презъ улицата, превито отъ тежестта на чантата си.

Милото дете! — То не си е отишло, когато ми отстъпи мѣстото си; то е престояло дълго време на площадката съ своята тежка чанта! Азъ го огледахъ съ умиление.

— То не направи нищо особено, — ще каже нѣкой, — дребна работа... Но това, що направи, доказва, че това момиче е добро, вежливо и честно.

Колко ми е жалко, че не можахъ да поговоря съ него! То имаше такова миличко лице, такава срамежлива усмивка и звънливъ сладъкъ гласецъ!

— Навѣрно, добри родители сж те възпитали, мило, бедничко дете. Коя ли честита майка ще те притисне сега до сърдцето си и ще те помилва! Колко бихъ искалъ азъ да бжда на нейно мѣсто, миличко дете!

И азъ мислено му изпратихъ своя поздравъ, когато то зави въ жгѣла на улицата и изчезна.

Ив. Н. Пеновъ